

ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch) opfattede det ærede Medlem fra Stege som noget sangvinist, og at han tog sine Forbehold. Det gaar desværre ikke saa let med de Punkter, som virkelig have nogen Betydning. — Endelig var der for det tredje Enighed om det Punkt, at det var Hensynet til Trangen, Hensynet til det tilstrækkelige, som var Hovedsagen. Sa, men derom er der ikke Enighed. Thi det ærede Medlem fra Stege sagde, at han troede nok, at en Understøttelse af en vis fast Størrelse var bedre, altsaa han var ikke enig i, at Hensynet til det tilstrækkelige er det, man skal efterstræbe. Det er et Fremskridt for det ærede Medlems Vedkommende, som jeg paastønner, og jeg vilde paastønne det endnu mere, hvis det ærede Medlem fulgte sin bedre Erkendelse nu og virkelig holdt paa en fast bestemt Understøttelse, saaledes som vi gøre i vort Alderdomsforørgelsesforlag; da vilde det ærede Medlem komme os i Møde og komme til at staa paa samme Standpunkt som vi. Desværre gjorde han det ikke. Det ærede Medlem sagde, at det kunde man ikke overse, det vilde være at gaa i Blinde, og til en Begyndelse maatte man gøre det, som man her gør. Det vil sige, at vi til en Begyndelse maa gaa lige den modsatte Vej, stille det hen i det usikre, som det nu er, og det er netop det Standpunkt, som fører bort fra den faste og bestemte Understøttelse. Det er sandelig ikke en Begyndelse til den Vej, der vil ende der, hvor vi ville, tværtimod, det vil føre bort derfra og vil aldrig ende der. — Der er for det fjerde Statsbidraget. Jeg kan nok se, at der her er en vis Enighed i Teorien, men jeg vil dog sige, at jeg vilde sætte mere Pris paa denne Enighed, hvis den var belagt med Kontanter. Hvis der fra den ærede Indenrigsminister ikke ganske i Almindelighed var blevet sagt saadant noget som: Tanken om Statsbidrag kan man ikke saaledes ganske principielt modsætte sig, men hvis han f. Eks. sagde: Et Statsbidrag paa 2, 3, 4 Millioner er noget, man kan tale om, tror jeg, vi vilde være et Skridt længere fremme i dette Øjeblik, men jeg fortsaar nok, at, uagtet det ærede Medlem fra Stege loffer for den ærede Indenrigsminister, gør den ærede Indenrigsminister sig haard og gaar ikke længere, end han selv vil; han bliver ved Princippet, men saa snart vi komme til Pengene, trækker den ærede Minister sig tilbage, og jeg fortænter ikke den ærede Indenrigsminister i det, det er korrekt nok. Pengene ere det sidste, man rykker ud med. Naar han først har sagt det Ord om Pengene, saa hedder det: Vor-

det fanger, men paa den anden Side vil jeg ogsaa fastholde, at saa længe det ikke er sagt, dette Ord om Pengene, er der ikke saa meget Hold i, hvad der er sagt. Det var altsaa det, der var Enighed om. Det forekommer mig, at det var grumme lidt. Jeg kan ikke se rettere, end at vi ere ved den allerførste Begyndelse til noget, om hvilket jeg maa sige: Vor Herre veed, hvad det kan blive til; af det, der foreligger, kan man ikke slutte noget, men det, der nu for de Herrer, som interessere sig stærkt for denne Sag, er det afgørende, er det, at de overbevise os andre om, at der her foreligger et uhyre Fremskridt, et virkelig, væsentligt Fremskridt, et betydeligt Fremskridt, men det overbeviser man ikke andre Mennesker om derved, at man vedbliver at sige, det er et betydeligt Fremskridt, et væsentligt Fremskridt, et overordentligt stort Fremskridt, et Fremskridt, som alle Smaaafolk her i Landet vilde takke for og være glade over, det hjælper ikke. Nej, man maa gaa en anden Vej for at overbevise sine Medmennesker, man maa sige: Fremskridtet bestaar i det, i det, i det, i det, naar der er 4 Punkter, hvis ikke maa man nøjes med at sige: Der er Fremskridt paa det ene Punkt. Men denne Vej bruger man ikke. Saa snart det kommer til et virkelig Spørgsmaal om, hvor Fremskridtet er, saa blive De Herrer Svar skyldige, og De have ikke modsagt, hvad der fra vor Side blev gjort gældende i Gaar, at de fattige ikke saa en eneste Dre mere, end de nu saa, at de ikke saa et i nogen Henseende stærkere begrundet Krav, end de nu have, og at de ikke saa noget, der mere juridisk ligner en Ret end det nuværende, en Ret, som de kunne gøre gældende. Ja, hvad er det da, de saa? De ærede Medlemmer skyldte i Virkeligheden at sige det. (Berntsen: Se paa Forslagene). Ja, der ser jeg intet, og derfor spørger jeg de ærede Medlemmer, som jo maa kende deres Forslag: Hvad er det, de mene? Jeg har gennemgaaet det Punkt for Punkt og spurgt: er det det, er det det, er det det? Men jeg finder intet. Valgretten er det eneste, de Herrer holde sig til, men dermed komme de ingen Begne. De have ikke kunnet overbevise mig om, at denne Vej kan give dem Valgret. Og med Hensyn til Pengene, den positive, faktiske Understøttelse, indrømmes fra alle Sider, at der er ikke mere, de saa ikke mere. Vi paalægge ikke Kommunerne den allermindste Ydelse ud over, hvad de nu ere pligtige til. Hvad saa de da? Ikke andet end, hvad jeg sagde sidst, de blive fri for den Tugt, som Fattiglemmerne ere under, hvilket endda kun gælder, for saa vidt de ere uden-